دستور ذیحجّه ۱۴۲۲ (۱۳۸۰/۱۲)

حضرت حاج دکتر نورعلی تابنده گنابادی مجذوب علیشاه ارواحنا فداه

هو

۱۲۱

به نام آن که مشتی خاک را شرافت داد، از آن آدم را آفرید و فرمود: **لَقَدْ کَرَّمْنا بَنی ادَمَ**[۱]، قدر این کرامت را بدانیم.

در آستانهٔ سال جدید تذکّر نکات زیر را ضروری می‌دانم:

۱. همانطور که توجّه دارید، امسال نوروز باستانی، مقارن است با ماه محرّم الحرام. در تجلیل از نوروز باستانی که روزیست به قول سعدی شیرازی علیه الرّحمهٔ:

بامدادان که تفاوت نکند لیل و نهار   خوش بود دامن صحرا و تماشای بهار

برای ما ایرانیان ایامی مبارک است و انجام مراسم آن تجلیلی است از سنّت و عرف ایران باستان و یادگار زردشت پیامبر که مورد تایید حضرت امام صادق**(ع)** می‌باشد. ولی امسال چون مقارن با ماه محرّم است و ماه محرّم در نزد شیعیان اهل بیت علیهم السّلام ماه عزاست و آنقدر این عزا بزرگ است که تا روز قیامت داغ آن بر دل ما شیعیان خواهد بود و خاطرهٔ شهادت بزرگ مرد جهان حضرت ابا عبدالله الحسین**(ع)** دلهای ما را تصرّف نموده است. از طرفی سنّت متداول و عرف عزاداران در ایران آن است که عید اوّل را در کنار هم و با ملاقات یکدیگر می‌گذرانند. ما نیز یاد عزیز بزرگوار خود حضرت ابا عبدالله الحسین را فقط شیرینی عید خود قرار می‌دهیم و هم با ملاقات یکدیگر از نوروز باستانی تجلیل می‌نمائیم.

۲. آنچه به عنوان وظیفهٔ معنوی و فقری به عهدهٔ ماست به هیچ وجه کاستی نمی‌پذیرد، از جمله مسئلهٔ اتّحاد و اتّفاق و صمیمیت فقرا با یکدیگر و پرهیز از هرگونه اختلاف و کدورت و دوری از انجام هر عمل و گفتاری که منجر به کدورت گردد و باید در رأس هدف مراوده و دید و بازدید و ملاقات باشد. از همه درخواست می‌کنیم سعی کنند همانطور که خداوند فرموده است: **وَ نَزَعْنا ما فی صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ اِخْواناً عَلی سُرُرٍ مُتَقابِلینَ**[۲] در همین جهان، خودمان هرچه غلّ و غش، نگرانی و گله‌ای از دوستان داریم در آستانهٔ سال نو از دل خود بیرون بریزیم و با کمال صفا و صمیمیت با هم زندگی کنیم تا در راه عظمت فقر و درویشی و منویات بزرگان سلسله گام برداشته باشیم.

۳. مجالس فقری شبهای جمعه و دوشنبه را منظّم داشته باشیم و فقرا در هر کجا هستند و به هر صورتی که می‌توانند در این مجالس حضور یابند، اگرچه یک نفر یا دو نفر هم حاضر باشند، نام آن، مجلس فقری است، و اگر مأذونی بود، مجلس را اداره می‌نماید و در غیر آن هم باز صاحب اصلی مجلس که به همهٔ فقرا نمایندگی داده است، اداره کنندهٔ مجلس و صاحب آن تلقّی می‌شود.

۴. اعتیاد به موادّ مخدّر از بزرگترین موانع پیشرفت و تکامل فرد و جامعه و خطرناکترین حربهٔ امروز شیطان است. فقرا که از صد و پنجاه سال قبل پرچم مبارزهٔ با استعمال موادّ مخدّر را بنا بر فتوای حضرت

آقای سلطانعلیشاه شهید قدس سرّه العزیز در دست داشته‌اند، به وسیلهٔ احتراز از اعتیاد، این پرچم افتخار را فرو نگذاشته و پیوسته در اهتزاز بدارند.

۵. متأسّفانه حملات دشمنان دانا و دوستان نادان به وسیلهٔ نشر اکاذیب و اتّهامات ناروا به عرفان و تصوّف واقعی که همان تشیع حقیقی و فقر محمّدی (ص) است، موجب نگرانی و یا ضعف اعتقادات بعضی از شیعیان اثنی عشری می‌گردد. به همین جهت لازم است در هر حال به موجب آیهٔ شریفهٔ **وَ اَعِدُّوا لَهُمْ مَا سْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَ مِنْ رِباطِ الْخَیلِ تُرْهِبُونَ بِه عَدُوَّ اللهِ وَ عَدُوَّکُمْ**[۳] باید به تمام سلاحهای ظاهری و معنوی برای دفاع از حریم فقر و تشیع مجهّز باشیم که مهمترین آن اطلاعات اسلامی و عرفانی و عمل به احکام شرعی و آداب فقری است. سعی کنیم که اعمال ما مبلّغ ما و مکتب ما باشد.

۶. چون در عرفان و درویشی هرگونه مسؤولیت معنوی و دخالت در امور فقری باید با اجازهٔ بزرگ زمان باشد، از دوستانی که چنین اجازه‌ای ندارند درخواست می‌شود مسؤولیت اعتقادات دیگران را به عهده نگیرند و از هرگونه توضیح یا تبلیغی خودداری نمایند مگر به اندازه‌ای که در عرف متداول مردم در مکالمات عادی گفته می‌شود ولی در مجالس درویشی به هیچ وجه دخالت ننموده و سخنی نگویند. هرگونه سؤالی که برای فقرا پیش می‌اید باید به کتب بزرگان سلسله و دستورات صریح و اعلامیه‌های صادره از سوی آنان مراجعه نموده و در صورتی که پاسخ خود را نیافتند یا نیاز به توضیح بیشتر داشتند باید به بزرگان که مجاز در پاسخگویی هستند مراجعه نمایند.

۷. تفوّه و به زبان آوردن آنچه مخالف ظاهر شرع مطهّر و اعتقادات سلسله می‌باشد از هرکس صادر شود موجب گمراهی یا پیدا شدن عقاید فاسد و یا دگرگونی حال روحی و تزلزل ایمانی گردیده، ضمن آنکه شنونده تصوّر می‌کند گفتار آن شخص، عقیدهٔ رسمی بزرگان سلسله است. به همین جهت فقرا باید از چنین گفتاری خودداری نموده و حفظ حال و ایمان و جان و مال مسلمین را در رفتار و گفتار خود منظور دارند.

۸. همانطور که در اوّلین اعلامیه پس از رحلت مولای بزرگوار حضرت آقای محبوبعلیشاه طاب ثراه به فقرا تذکّر داده شده است، امور فقرا تقسیم بندی و راهنمائی لازم برای هر مورد شده است. فقرا به آن اعلامیه و سایر تذکّرات با دقّت مراجعه نمایند تا تکالیف خود را در هر زمینه بدانند، از مذاکره و مراجعه کتبی و شفاهی در امور شخصی و خانوادگی و دنیوی به بزرگان جدّاً خودداری نموده و با استفاده از نیروی عقل و مشورت با آگاهان هرکار و اجرای دقیق دستورات شریعت و طریقت، معضل و مشکل خود را در این امور رفع و حل نمایند و از بزرگان و مشایخ و مأذونین سلسله به عنوان پدر روحانی فقط در امور معنوی استفاضه نمایند و از باطن بزرگان دین در هر کار همّت بخواهند و مدد جویند که زودتر به مقصود رسند.

۹. قبلاً دستور داده شده، باز هم یادآوری می‌شود، در قرض گرفتن و قرض دادن و معاملات فقرا با یکدیگر طبق امر قرآن در آیهٔ ۲۸۲ سورهٔ بقره[۴] و دستور پند صالح که با بیان شیوا و ساده فرموده‌اند، بیگانه‌وار رفتار و با نوشتن رسید یا عقد قرارداد و قبض و گرفتن شاهد رفتار کنند و بالاخره گذشت آخر را هم از اوّل بنمایند و به وظیفه و تعهّد خود در این مورد، طرفین عمل نموده و هرگونه معامله‌ای که احتمال اختلاف در آن می‌رود ننمایند تا موجب کدورت و افسردگی طرفین نشود و مسائل مادّی و دنیوی به روابط ایمانی لطمه و زیان نزند.

۱۰. شفقت و مهربانی به بندگان خدا عموماً و به یاران ایمانی خصوصاً، از ارکان فقر و ایمان است. امّا باید همه جوانب مخصوصاً مسائل شرعی و خانوادگی رعایت شود. پس در پذیرائیها و مهمانیها و همچنین بردن

مسافرین فقرا به منزل نباید به گونه‌ای رفتار شود که اندک انحرافی از دستور شرع بوده یا موجب رنجیدگی و زحمت خانواده گردد.

۱۱. فقرائی که در طول سال و مخصوصاً در ایام تعطیل قصد مسافرت به بیدخت و زیارت مراقد مطهّر بزرگان آنجا و سکونت در صحن مزار سلطانی را دارند از توقّف بیش از سه روز در آنجا خودداری نموده و ضمناً دستوراتی که طی اعلامیهٔ مخصوص زوّار آن آستان مقدّس صادر شده و در صحن و اطاقها نصب گردیده را با دقّت مطالعه و طبق آن در مدّت توقّف در آنجا رفتار نمایند.

۱۲. مجلس فقر مورد نظر الهی و محلّ توجّه و حضور اولیاء خداست و هدف شرکت کنندگان در آن باید فقط یاد خدا و تزکیهٔ نفس و تهذیب اخلاق و روشن نمودن دل به دیدار اولیاء و مؤمنین و فراگرفتن آگاهیهای معنوی از کتب فقری یا گفتار بزرگان دین باشد. بنا بر این در مدّت حضور در جلسهٔ فقری سکوت و نظم کامل و آداب حضور در مجلس فقر رعایت شود و از سخن گفتن و همچنین انجام هر کاری که موجب پراکندگی حواس خود یا دیگران می‌شود خودداری گردد.

۱۳. رعایت ادب و احترام نسبت به مشایخ و مأذونین سلسله ضروری می‌باشد و آنان نیز همچون پدری مهربان و دلسوز با عموم فقرا و مخصوصاً نسل جوان و مبتدیان در فقر رفتار نموده و تذکّرات لازم و آداب فقری را با بیانی سرشار از محبّت و شفقت تعلیم خواهند داد.

۱۴. پیوسته در همهٔ امور صوری و معنوی و فردی و اجتماعی بکوشیم این کلام حکیمانه و دستورالعمل کلّی حضرت امام صادق(ع) که بارها در اعلامیه‌های بزرگان سلسله آمده و به آن تأکید شده است را سرلوحهٔ رفتار و گفتار خود قرار دهیم. **کُونُوا لَنا زَیناً وَ لا تَکُونُوا عَلَینا شَین۵.**

با التماس دعا از همهٔ مؤمنین، بندهٔ کمترین حاج دکتر نورعلی تابنده مجذوبعلیشاه

اسفند ماه ۱۳۸۰ شمسی

۱. سورهٔ بنی اسرائیل، آیهٔ ۷۰. همانا فرزندان آدم را گرامی داشتیم.

۲. سورهٔ حجر، آیهٔ ۴۷. و از سینه‌هایشان هر کینه‌ای را برکنده‌ایم، برادرانند بر تختهای روبروی هم.

۳. سورهٔ انفال، آیهٔ ۶۰. و هر چه توانید برای ایشان از نیرو و از دسته‌های اسب(سوار)ان آماده کنید.

۴. یا ایهَا الَّذینَ اٰمَنُوا اِذا تَدایَنتُمْ بِدَینٍ اِلی اَجَلٍ مُسَمّی فَاکْتُبُوهُ وَلْیکْتُبْ بَینَکُمْ کاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَ لایأبَ کاتِبٌ اَنْ یکْتُبَ کَما عَلَّمَهُ اللهُ فَلْیکْتُبْ وَلْیمْلِلِ الَّذی عَلَیهِ الْحَقُّ وَلْیتَّقِ اللهَ رَبَّهُ وَ لا یَبْخَسْ مِنْهُ شَیئاً فَاِنْ کانَ الَّذی عَلَیْهِ الْحَقُّ سَفیهاً اَوْ ضَعیفاً اَوْ لا یسْتَطیعُ اَنْ یمِلَّ هُوَ فَلیمْلِلْ وَلِیهُ بِالْعَدْلِ وَ اسْتَشْهِدُوا شَهیدَینِ مِنْ رِجالِکُمْ فَاِنْ لَمْ یکُونا رَجُلَینِ فَرَجُلٌ وَ امْرَاَتانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَداءِ اَنْ تَضِلَّ اِحْدیهُما فَتُذَکِّرَ اِحْدیهُمَا الْاُخْری وَ لایأبَ الشُّهَداءُ اِذا ما دُعُوا وَ لا تَسْئَمُوا اَنْ تَکْتُبُوهُ صَغیراً اَوْ کَبیراً اِلی اَجَلِه ذٰلِکُمْ اَقْسَطُ عِنْدَ اللهِ وَ اَقْوَمُ لِلشَّهادَةِ وَ اَدْنی اَلّا تَرتابُوا اِلاّ اَنْ تَکُونَ تِجارَةً حاضِرَةً تُدیرُونَها بَینَکُمْ فَلَیسَ عَلَیکُمْ جُناحٌ اَلاّ تَکْتُبُوها وَ اَشْهِدُوا اِذا تَبایعْتُمْ وَ لا یُضارَّ

كاتِبٌ وِ لاٰ شَهيدٌ وَ اِنْ تَفْعَلوُا فَاِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللهَ وَ يعَلِّمُكُمُ اللهُ وَ اللهُ بِكُلِّ شَيءٍ عَليمٌ. ای کسانی که ایمان آوردید هرگاه به نسیه تا سررسید معین معامله کردید پس بنویسید آن را و باید نویسنده‌ای میان شما به عدل بنویسد و نویسنده نباید از نوشتن خودداری کند بدانسان که خدا او را بیاموخته است پس بنویسد و املاء کند کسی که حق بر او هست و از خدا پروردگار خویش بترسد و از آن چیزی نکاهد و اگر آن کس که حق بر او است کم خرد یا ناتوان بود یا نتوانست املاء کند پس ولی او به عدل املاء کند و دو گواه از مردان خویش و اگر دو مرد نبود پس یک مرد و دو زن از گواهانی که از آنان راضی هستید را شاهد گیرد تا چون یکی فراموش کند دیگری بیاد آردش و گواهان هرگاه خوانده شدند خودداری نکنند و از نوشتن خرد یا کلان آن تا سررسیدش خسته نشوید این نزد خدا دادگرانه‌تر و برای گواهی استوارتر و نزدیکتر بدآنکه شک نیارنده است مگر آنکه داد و ستدی جاری باشد که دست به دست میان خودتان است که ننوشتن آن بر شما گناهی نیست و هنگامی که معامله می‌کنید گواه بگیرید و نه نویسنده و نه شاهد ضرر نرسانید و اگر برسانید همانا آن نافرمانی از شما است و تقوا پیش گیرید تا خدا به شما علم بیاموزد و خدا به همه چیز داناست.

۵. آبروریز ما نباشید بلکه باعث آبروی ما باشید.